

Ренѣ изгорилъ павликянския кварталъ и отстѣпилъ въ Станимака, на северния склонъ на Родопа, гдето издържалъ тринадесетмесечна обсада.

Не се минали и нѣколко месеци, и растящата мощъ на българския царъ внушила вече на гърцитѣ страхъ за тѣхната свобода и народность. Най-близъкъ поводъ за бунтъ дали куманитѣ, които не щадѣли гърцкитѣ селища и принасяли въ жертва предъ идолитѣ си и пленници. Въ Пловдивъ възстаналъ Алексий Аспиетъ, гърцки узурпаторъ, който, обаче, нѣмалъ достатъчно сили за борба съ българитѣ. Калоянъ го победилъ и жестоко му отмъстилъ. На много знатни лица главитѣ били отсѣчени, дворцитѣ опожарени, стениѣ разрушени и красивиятъ до тогава градъ билъ почти изравненъ съ земята. Следъ това Калоянъ се върналъ въ България, да усмири избухналото тамъ възстание ¹⁶.

Презъ пролѣтѣта на 1206 г. войната се възобновила. Калоянови кумани грабели около Пропонтида и дори предъ самитѣ Цариградски врати. Хиляди гърци-пленници били заселени отъ българитѣ край Дунава въ села, които били наименувани съ имената на разрушенитѣ въ отечеството имъ градове и села ¹⁷. Историкътъ Никита дава изразъ на скръбта си за цвѣтушитѣ нѣкога градове, превърнати въ негово време въ купища развалини, и за разкошнитѣ полета и градини, запустѣли сега до тамъ, че само диви звѣрове ходили по тѣхъ вмѣсто хора. Калоянъ смѣталъ себе си за призванъ да отмъсти за злодействата на императора Василия II; щомъ Василий е нареченъ българоубиецъ, искалъ него пъкъ да го нарекатъ „ромеоубиецъ“ ¹⁸. Почти цѣла Тракия била въ негови ржце, съ изключение на Виза и Силиврия, който принадлежали на франкитѣ, и Одринъ съ Дидимотихонъ, гдето управлявалъ гъркътъ Теодоръ Вранасъ — франкски лененъ владетель ¹⁹.

Презъ юлий 1206 г. управительтъ на империята принудилъ Калояна да снеемѣ обсадата на Дидимотихонъ и отишълъ въ Одринъ, гдето билъ посрещнатъ съ възторгъ отъ страна на мѣстнитѣ жители. Отъ тука предприелъ походъ нагоре по долината на Арда, преминалъ презъ родопския гребенъ и освободилъ обсадения въ Станимака Ренѣ, чиито войници се хранѣли вече само съ конско месо. Калоянъ отъ друга страна пакъ се приближилъ къмъ Дидимотихонъ, превзелъ и разрушилъ града, но на връщане билъ застигнатъ при Верея (Стара-Загора) отъ Хенриха, който му взелъ около 3,000 обозни коли съ всички свои пленници. Следъ това франкитѣ победоносно потеглили по-нататъкъ по политѣ на Балкана, разрушили Анхиало на Черно море и близкия градъ Терма, а Бонифаций пъкъ на свой редъ превзелъ градоветѣ Сересъ и Драма въ Македония. Понеже сега съ положителность вече узнали отъ Ренѣ за смъртъта на Балдуина, то байло Хенрихъ, къмъ когото и гърцитѣ били разположени, билъ коронасанъ за императоръ ²⁰.

Презъ следната зима Калоянъ, комуто гърцкото отцепване повредило много, се надѣвалъ да може да поправи станалото чрезъ съюзъ съ Ласкариса. Презъ пролѣтѣта 1207 год. обсадилъ Одринъ съ 33 метателни машини, но тъй като куманитѣ неочаквано се върнали въ становетѣ си, принудилъ се да снеемѣ обсадата. Следъ куманитѣ отъ него се отдѣлили и Ласкарисъ, които още презъ юний билъ се помирилъ съ франкитѣ, а преди това пъкъ папата съвѣтвалъ Калояна да се примири съ тѣхъ ²¹.

Хенрихъ, използвайки неблагоприятното Калояново положение, нападналъ крепостъта Авли, въ околноститѣ на Сливенъ ²², но билъ отблъснатъ при опита си да навлѣзе въ прохода. Въ юлий кралъ Бонифаций се срещналъ съ императора при Ипсала край Марица и изработили заедно единъ планъ за голѣмъ походъ противъ българитѣ. На връщане предприелъ отъ